

Полазећи од злочина извршених на подручју Сребренице, бивши командант мировних снага у БиХ Луис Мекензи каже: **„Био сам тамо, знам шта се дешавало и желео сам да покажем да слика није црно-бела, да 'лоши' нису одједном дошли и поубијали 'добре'... „Наиме“** , каже Мекензи, Орић је **„одговоран за смрт онолико српских цивила из околине Сребренице, колико је војска босанских Срба убила муслимана у Сребреници**

“ (
Б92, 15.07.2005
).

Вишегодишњи притисци на Скупштину Србије, из земље и иностранства, у вези са сукобом у БиХ, могли би се свести на недавну изјаву Соње Лихт, председнице Спољнополитичког савета министарства иностраних послова **„да се Србија суочи са оним што се дешавало у Босни и да на дневни ред стави своју одговорност** “ . У том смислу, на недавно одржаној Амбасадорској конференцији у Београду, председник Србије Борис Тадић изјавио је да ће српски парламент усвојити резолуцију о злочинима у Сребреници, као и другим злочинима који су се десили током ратова 90-их година.

Већ неколико дана касније, председник обавештава јавност **„да је доношене резолуције о Сребреници обавеза Србије према Хашком трибуналу** “ .

(Новости, 11.01.2010)

. Међутим, дан касније појашњава:

„Иницирао сам резолуцију о Сребреници јер сматрам да то питање није ни страначко нити политичко, већ вредносно и морално. Овом резолуцијом скида се и анатема са нашег народа, штити наш национални интерес, и она ће бити потврда да не постоји колективна кривица и да сваки злочинац има своје име и презиме... на крају усвајање ове [резолуције] биће од користи и за народ и за државу Србије... Позивам све актере на политичкој сцени Србије да се уздрже од странчарења, злоупотребе ове теме, језика мржње и да покушамо да постигнемо консензус о овом вредносном питању “

(Политика, 12.01.2010).

Након пристиска из иностранства да је боље донети две декларације, али не

истовремено, председник Тадић каже: **„Али, веома је важно показати саосећање и емпатију када је у питању туђа патња и туђа невоља ... баш због тога не треба доносити једну резолуцију, што треба показати емпатију и способност уживљавања у туђу муку, сматрам да је потребно донети две резолуције, и то не у једном дану**“ (Политика, 13.01.2010).

С обзиром на недостатак потпунијих разлога за доношење Декларације о Сребреници, остаје утисак да би циљ доношења могао бити следећи:

1. Један је, да се Декларацијом о Сребреници осуди злочин и изрази **„саосећање са жртвама из Сребренице и емпатију када је у питању и туђа невоља**“, како је 10. и 15.01.2010. истакао Борис Тадић. У том случају може се очекивати већинска подршка па је нејасно зашто Борис Тадић страхује „да резолуција неће одмах наићи на највеће одобравање али да ће тек временом добити општу подршку српског народа“.
2. Међутим, изгледа да је извеснија Декларација о Сребреници којом би се **Србија сама оптужила за агресију** на БиХ и Хрватску, уз образложење да се ради о злочинима бившег режима Србије учињеним „у наше име“. У том смислу, кроз „Декларацију о Сребреници“, Скупштина Србије би учинила нешто што до сада нико у историји света није учинио. Политичком одлуком председника Србије и одлуком највишег органа власти Србије, Србија би обавестила свет **да је одговорна за агресију у БиХ и да прихвата све последице** које из тога следе. На тај начин, поред добровољног самооптуживања за агресију, грађани и привреда Србије били би у обавези да плаћају и одштету вишеструко већу од укупне вредности свих девизних резерви и укупне вредности целокупне привреде Србије.
3. У недостатку осуде Међународног суда за геноцид и у недостатку одлуке СБ УН за агресију, ако се Србија добровољно не прогласи агресором, историја ће утврђивати улогу САД, Британије, Немачке и других држава у протеклим догађањима.
4. Иначе, у циљу притиска на Србију, Хрватска и муслиманско/хрватски део БиХ и даље предузимају поступке са оптужбама Србије за агресију и геноцид.

· Муслиманске власти БиХ покренуле су поступак 20.03.1993. тражећи од Међународног суда правде да Србија (СРЈ) буде осуђена за **агресију и геноцид и да се одреди компензација** за страдање становништва и штете БиХ. „ *Најважније је да се утврди да је СРЈ, ради реализације свог великодржавног пројекта, започела рат, у којем је живот изгубило 200.000 грађана БиХ, претежно Бошњака... Најбитније је да се утврди да је СРЈ починила геноцид над грађанима БиХ, а питање ратне штете је споредно* “
наводи Главни правни заступник БиХ Сакиб Софтић. (*Данас, 04.02.2003*).

· „Ако се докаже да је СРЈ извршила **агресију** на БиХ онда ће морати да плати ратну штету“ каже Стјепан Кљујић, члан Председништва БиХ (*Блиц, 01.01.1998*).

· „Злочини овога рата **нису индивидуално питање**, већ се ради о злочину једне власти, односно режима који стоји иза свега тога и који је направио план етничког чишћења “, каже Мухамед Шафирбеговић, заступник БиХ пред Међународним судом (*Наша Борба, 02.07.1998*)

· Према међународном праву, ратну одштету **плаћа агресор** у међународним сукобима. Сагласно Повељи Уједињених нација, искључиво Савет безбедности може прогласити неку земљу агресором. Међутим, СБ УН никада није констатовао да су СРЈ или Србија били агресори на БиХ или Хрватску. Улогу других земаља у ратним сукобима у БиХ, СБ УН је квалификовао је као „ **ретњу миру** “, а никада као агресију. На тај начин, у БиХ није утврђена агресија како Хрватске, САД, СРЈ или неке друге државе. п